

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg vil blot sige til det ærede medlem hr. Peter Larsen, at alle, som f. eks. i 18 års alderen eller måske på et lidt senere tidspunkt går ind i ordningen som lønmodtagere, og som måske 2, 3, 5 eller 10 år senere bliver selvstændige erhvervsdrivende, kan fortsætte i ordningen på samme vilkår som hidtil.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anker Jørgensen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om slagtning, forhandling, udførsel og indførsel af kaniner.

(Lovforslaget (nr. 150) findes i tillæg A. sp. 2161, fremsættelsen i tidenden sp. 3893).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Teichert: Jeg kan ikke tænke mig, at det foreliggende lovforslag kan sætte sindene ret stærkt i bevægelse. Det tilsigter såvel en produktionsfremmende som en eksportfremmende foranstaltning, og vi må vel alle sammen være interesseret i at støtte den slags lovgivning.

Kaninavlens betydning har forandret sig meget væsentligt i de senere år. Kaninkød var tidligere et kærkommet supplement til spisesedlen for de fattigste iblandt os; nu er der tale om en produktion, der spiller en meget stor rolle for mange. Det er ud fra denne betragtning, man har ment det nødvendigt at fremsætte lovforslaget.

Jeg har intet kendskab til den moderne kaninavl, hvordan den har udviklet sig, hvordan den praktiseres; men det er temmelig sikkert, at der skal et meget vidtgående kendskab til for at få kaninavlens gjort rentabel, så den giver det udbytte,

som er nødvendigt for dem, der giver sig af med den. Jeg vil gerne understrege, at de bestræbelser, kaninavlerne udfolder for at udvikle produktion og afsætning, fortjener anerkendelse og støtte.

Mit kendskab til, hvordan kaniner skal passes, stammer helt tilbage fra mine allertidligste barndomsår, fra den tid, da mine forældre arbejdede på teglværkerne ved Egersund. De arbejdede begge fra kl. 5 morgen til kl. 7 aften for en samlet ugeløn på omkring 10 mark — det var i tysk tid. Arbejderne var som regel dengang de mest børnerige, og der var ingen mulighed for at servere kødretter hver dag. Da var det, man tyede til kaninerne. Det var billigt og gav os børn en opgave, en pligt og et ansvar over for kaninerne. Det var som regel den ældste af børneflokkene, der havde ansvaret for, at kaninerne blev fodret og renholdt, og vi var klar over eller blev klar over, at det var et meget stort arbejde at gøre det, så ikke sygdomme skulle komme ind i kaninflokkene. Men det var alligevel en festdag for os børn, når der vankede kaninsteg. Så var der ligesom festglans i stuen, og vi glædede os alle sammen over den ekstraordinære servering, vi kunne få.

Men vi ved, og jeg er taknemlig derfor, at udviklingen er gået i den retning, at vi har andre økonomiske og sociale forhold end dengang. Forholdene har ændret sig totalt, og vi må konstatere, at den udvikling, som foregår for kaninavlens vedkommende, ikke må undervurderes. Vi har fået oplyst i bemærkningerne, at eksporten i øjeblikket omfatter ca. 2.000 tons, og at værdien af denne salgsvare andrager et beløb på ca. 15 mill. kr. Det er dog en post, der er værd at regne med. Vi må håbe, at disse tal yderligere vil stige. Den første betingelse er som på alle andre områder, at vi leverer en kvalitetsvare, som aftagerne kan være tilfreds med. Det er også ud fra denne betragtning, at fællesudvalget til kaninavlens fremme og husmands- og landboforeningerne har henstillet til den højtærede landbrugsminister at fremsætte det foreliggende lovforslag.

Det er efterhånden blevet sådan, at kaninavlens har ændret sig fra at være en fritidssyssel til at være en produktion, som kan komme bl. a. det mindre landbrug til gode. En sådan udvikling må vi i alt fald